

**PULSAR 2010 - MUSIC MOVIN'
FREDAG 19. MARTS KL. 19.30
KONSERVATORIETS KONCERTSAL**

ÅBNINGSKONCERT

Anders Monrad: **Late night at H.C. Andersens Boulevard 36**
(uopførelse)

*Galya Kolarova, klaver, og Percurama Percussion Ensemble:
Nicola Carrara, Sebastien Aegerter, Patric Samuelson, Aleksander
Wnuk, Panagiotis Vasiliadis, Julien Megroz, Vidar Thorbjørnson, Helene
Selle, Gao Fan, Isak Persson og Nadiya Kot*

Charles Wuorinen: **Ringing Changes (1970)**
*Alex McKenzie og Jesper Frank Christensen, klaver
Percurama Percussion Ensemble: Aleksander Wnuk, Sebastien Aegerter,
Panagiotis Vasiliadis, Patric Samuelson, Vidar Thorbjørnson, Gao Fan,
Nicola Carrara, Helene Selle, Isak Persson og Julien Megroz*

Pause

Igor Stravinsky: **Renard (1916) for 4 sangere og ensemble**
*Ole Morten Velde og Thomas Sigh, tenor
David Wijkmann og Rasmus Kure, bas*

*DKDM's Sinfonietta:
Kristine Poulsen, fløjte, Inken Menck, obo, Mette Alrø Stoktoft, klarinet,
Anrijs Ivanovskis, fagot, Domenika Pivkowska og Thorbjørn Gram,
horn, Andreas Juul, trompet, Janina Müller og Karen Johanne Pedersen,
violin, Daniel Eklund, bratsch, Aino Juutilainen, cello, Anders Bjerregaard,
kontrabas, Manuel Esperilla, klaver, samt Isak Persson, Patric Samuelson,
Gao Fan og Helene Selle, slagtøj*

Dir. Jean Thorel

Lydudstilling

Kl. 18.30-19.30, Konservatoriets Koncertsals foyer:

Find Høffding blandt gods og guld

En koncert/lydudstilling af Kristian Rymkier: det nærmeste man kommer på at være der selv. Oplev en times fri fantasi i binaurale lydoptagelser.

G.R.A.S. **SENNHEISER**
SOUND & VIBRATION

JEAN THOREL

Jean Thorel (f. 1958) har studeret orkesterdirektion hos Jean-Jacques Werner og Léon Barzin og balletdirektion hos Antal Dorati og André Girard. Han har opnået førstepris i harmonilære og kontrapunkt ved Conservatoire National de Paris. I 1985 blev hans fast dirigent for Stringendo Ensemble Orchestral de Paris, og fra sæsonen 2008/09 er Jean Thorel blevet chefdirigent ved the City Chamber Orchestra of Hong Kong, det eneste kammerorkester i Asien med regelmæssige abonnementskoncerter. Jean Thorel har oplevet en voksende efterspørgsel i Skandinavien, Finland og Polen, idet hans alsidighed gør ham i stand til at dirigere både ballet og koncertprogrammer af mange slags. Han er endvidere en regelmæssig gæst ved europæiske festivaler for ny musik.

Som en passioneret forkæmper for ny musik har Jean Thorel uropført knap 400 værker. Måske er det denne interesse for og store erfaring med det nutidige repertoire, som også giver hans opførelser af det ældre repertoire en særlig transparens og bemærkelsesværdig friskhed. Jean Thorels ukonventionelle interpretationer af såvel nutidigt som klassisk repertoire har begejstret mange musikkritikere i og uden for Frankrig. Jean Thorels cd-udgivelser omfatter værker af bl.a. Fauré, Debussy, Alain, Françaix, Saguer, Ledoux, Sikora, Peter Bruun, Tage Nielsen, Rosing-Schow og Yanov-Yanovski. I 2002 vandt hans cd med værker af Louis Saguer (ved siden af Pierre Boulez's Das Lied von der Erde) den anerkendte cd-pris Académie du Disque Lyrique 'Orphée d'Or'.

Dirigenten Jean Thorel er en tilbagevendende gæst ved PULSAR-festival

PULSAR 2010 er arrangeret af Det Kongelige Danske Musikkonservatorium i samarbejde med Rytmask Musikkonservatorium med støtte fra Oticon Fonden, Augustinus Fonden, CulturesFrance og Dansk Komponistforenings produktionspulje

PROGRAMNOTER

Anders Monrad: Late night at H. C. Andersens Boulevard 36

Late night at H.C.Andersens Boulevard 36 er en komposition for slagtøj og klaver for 11 musikere. Stykket er baseret på en klaverimprovisation, jeg optog en sen aften på Musikkonservatoriets gamle adresse på H.C. Andersens boulevard. Stykket kan derfor høres som en nostalgisk hilsen til denne adresse (evt. illustrerende lyden af de adskillige instrumenter i øvelokalerne, der blandede sig på gangene på alle tidspunkter).

I stykket spiller de enkelte slagtøjsinstrumenter individuelle linjer, som indimellem smelter sammen og tilsammen danner en fælles tekstur, sammenholdt af den konstante insisterende puls – ikke ulig pulsen (samt instrumentationen) i musik af den amerikanske ”minimalist” Steve Reich. Eftersom stykket er baseret på min egen klaverimprovisation, har det samtidigt et vist harmonisk jazz islæt, grundet min inspiration fra jazz-pianister såsom Sonny Clark, McCoy Tyner og Keith Jarrett.

Grunden til at jeg valgte at instrumentere min improvisation er, at jeg fandt rytmikken interessant – nærmere betegnet de ”umotiverede”, irregulære rytmiske gestalter som hele tiden ”stikker” ud i den ellers ensartede rytmik. De skyldes uden tvivl min interesse i glitsch-electronica (eksperimenterende elektronisk musik fra Berlin baseret på lyden af bl.a. ridsede CD'er) på det pågældende tidspunkt, da jeg indspillede improvisationen.

Jeg er meget glad for den rastløse, febrilske karakter som musikken har – en musik som ikke rigtig kommer nogen steder, men som i løbet af sit forløb dvæler lidt ved en bestemt detalje, som den gentager et antal gange, inden den går videre til den næste; men uden en egentlig retning, eller en musikalsk forløsning henimod slutningen. Faktisk ligesom lyden af en ridsede CD som hopper tilbage og gentager den samme korte sekvens indtil laseren i CD-afspilleren måske får held til at læse videre, hvorved musikken fortsætter.

Anders Monrad

Charles Wuorinen: Ringing Changes (1970)

Ringing Changes blev skrevet i 1969-70 til det fremragende slagtøjsensemble af unge studerende, New Jersey Percussion Ensemble, som blev grundlagt og ledet af slagtøjsprofessor Raymond Des Roches .

Ringing Changes står i F, og selv om værkets overflade måske ikke er så kompleks, er den underliggende polyfoni det i betydelig grad. Værket er i én lang sats og er baseret på et gennemgribende polyfont skelet, som ligger under værkets lydige overflade, og som skaber musikkens fremdrift fra moment til moment. For at være mere præcis: F som det første element i stykkets tolvtonerække og denne rækkes ’oversættelse’ til varigheder, rækkende fra de lokale nodeværdier til de globale formproportioner, udøver en konstant styrende indflydelse.

Man hører F’et i begyndelsen og i slutningen i den traditionelle rolle som udgangspunkt og mål. På den ene side oplever man derfor værket cirkulært, på den anden side som stadig fremadskridende på grund af dets tolvtonestruktur. Men det er umuligt at afgøre, hvad er mest vigtigt, fordi hvert lag i stykket repræsenterer mit svar på den grundform, som er givet med intervalfølgen af den indledende tolvtonerække.

Det ovenstående skal blot tages som en første indgang til værket, den enkelte lytter må som svar på musikken tage et aktivt ansvar for, hvad det betyder for ham/hende. Når værket en gang er sluppet af sin skaber, må det leve sit eget liv.

Charles Wuorinen

Stravinsky: Renard (1916)

Værket bærer originaltitlen: Renard [ræven]. En burlesk historie at synge og spille. Renard er således et scenisk værk. Men det er ikke en opera; Stravinsky præciserer i sit forord, at sangerne (to tenorer og to basser) skal stå blandt musikerne i orkestret, og at den sceniske aktion skal mimes af klovne, dansere eller akrobater. Ved denne lejlighed gives værket dog i en koncertant version.

Inspirationen til librettoen, som er Stravinskys egen, fandt Stravinsky hos den russiske folkemidesamler og filolog Alexander Nikolayevich Afanasyev (1826-1871). I dennes samlinger af russiske folkeeventyr havde Stravinsky tidligere fundet stoffet til balletterne Ildfuglen (1908) og Petrushka (1911).

Dyrefablerne om den snedige ræv, der narrer alt og alle med sin behændighed og tungefærdighed findes også udbredt i europæisk folkedigtning helt tilbage fra middelalderen, f.eks. Le Roman de Renart (c.1175-1250), Historie of Reynart the Foxe (1481) og Goethes parafrase over en gammel højtysk version, Reinecke Fuchs (1860). Historierne, oftest med den fiffige ræv som helten, er præget af bidende satire og afspejler underklassens kritik og foragt for adlen og klerakiet.

Stravinskys Renard har satiren og det groteske tilfælles med disse forbilleder. Den handler også om hvordan den kloge narrer den mindre kloge, men i denne version går det dog galt for ræven til sidst.

Man møder først hanen, som spankulerer frem og tilbage på sin pind. Så dukker ræven op forklædt som nonne. Ræven

Igor Stravinsky

lokker hanen ned, for at den skal bekende sine synder – bl.a. har den jo et harem på ikke mindre end 40 koner. Selv om hanen gennemskuer rævens forklædning, er den dum nok til at hoppe ned (en cirkus-saltomortale høres i musikken). Straks griber ræven den. Hanen skræpper op og kalder sine venner til hjælp. Katten og geden dukker op og jager ræven på flugt. Hanen og dens to venner fejrer det med en dans.

Ræven spankulerer igen frem og tilbage på sin pind. Igen dukker ræven op, nu uden forklædning. Denne gang lokker den hanen med en hel lade fuld af majs, og den tåbelige hane hopper atter ned (saltomortale). Ræven slæber afsted med den og begynder at plukke den. Tilsyneladende forgæves kalder ræven på sine venner. Først i det yderste øjeblik dukker de op. De griber rævens hale og trækker den ud sin hule og klynger den op. Det fejres med dans.

Snip snap snude, så er historien ude.

Stravinsky komponerede Renard i 1915-6, men først i 1922 fik værket sin første sceniske fremførelse med Les ballet russes på Opéra de Paris. Koreografien var af Bronislava Nijinska, søster til den berømte danser Vaslav Nijinsky.

Niels Rosing-Schow

PULSAR 2010 er arrangeret af Det Kongelige Danske Musikkonservatorium i samarbejde med Rytmask Musikkonservatorium med støtte fra Oticon Fonden, Augustinus Fonden, CulturesFrance og Dansk Komponistforenings produktionspulje

